



HALL CAINE

VAIMO

JONKA MINULLE 1  
ANNOIT

A vintage-style film poster for 'Hall Caine'. The background is a soft-focus photograph of a woman in profile, looking to the right. She is wearing a white, long-sleeved dress with a high collar and a red feather hat with a black net veil. A man in a white shirt and dark vest is visible in the background, slightly out of focus. The text is overlaid on the image in a classic serif font.

HALL CAINE

VAIMO

JONKA MINULLE 1  
ANNOIT

 SAGA  
EGMONT

Hall Caine

# Vaimo, jonka minulle annoit 1

Suomentanut Toini Swan

SAGA Egmont

*Vaimo, jonka minulle annoit 1*

Original title

*The Woman Thou Gavest Me*

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726311921

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont [www.saga-books.com](http://www.saga-books.com) - a part of Egmont,  
[www.egmont.com](http://www.egmont.com)

## Tekijä lukijalle.

En katso tarpeelliseksi enkä toivottavaksi ilmaista, minkä verran Mary O'Neillin kertomus perustuu omaan mielikuvitukseeni ja minkä verran todenperäisiin tapahtumiin. Mutta koska tässä teoksessani olen käyttänyt lähteinäni enemmän tosiseikkoja kuin romaaninkirjoittajain on tapana, olen katsonut velvollisuudekseni muuttella ja muodostella merkitsevimpiä kuvauksia ja luonteita estääkseni lukijaa yrittämästä arvailla, keitä esiintyvät henkilöt todellisuudessa ovat olleet.

Se elämänlaatu, jota suuri osa romaaniani kuvaa, on minulle pienimpiä piirteitä myöten tuttua — niin tuttua, etten voi sanoa tietoisesti luoneeni siihen mitään uutta; vaikken siis voi toivoa onnistuneeni täydellisesti kätkemään juonen pohjana olevaa todellisuutta, olen sitä käsitellyt aivan vapaasti, katsoen ettei itse toiminta ole teoksessani pääasia.

Se aihe, jota olen pitänyt silmällä, on niin yleisinhimillinen, että luulen sen olevan riippumattoman paikallisuudesta; sen näyttämöksi sopii yhtä hyvin Yhdysvallat kuin Brittein valtakunta tahi mikä muu Euroopan maa tahansa. Se on tuo ikivanha kysymys Naisen suhteesta Mieheen — ei yksistään avioliitossa, vaan kaikessa, mikä heitä yhdistää kehdestä hautaan.

Siksipä olen yrittänyt parastani kertoessani tosikertomuksen eräästä Naisesta, joka kertomus monessa suhteessa on tosikertomus kaikista Naisista, siinä kun käsitellään Naisen elämän neljää suurta ja tärkeää ajanjaksoa Nainen ja hänen isänsä, Nainen ja hänen

miehensä, Nainen ja hänen lapsensa, Nainen ja hänen Jumalansa.

## MARTIN CONRAD TEKIJÄLLE.

Tässä ovat muistiinpanot, joista juttelimme. Tehkää niillä mitä haluatte. Muutelkaa, korjailkaa, lisätkää tai pyyhkikää pois oman mielenne mukaan. Ne ovat kirjoitetut ainoastaan minun luettavikseni ja siksi niissä on paljon sellaisia kohtia, jotka vaativat selitystä, ennenkuin niitä voi käyttää siihen tarkoitukseen, jonka te olette niille määrännyt.

Täydentäkää niitä selityksillä niin paljon kuin suunniteltu aiheenne vaatii. Se syvä liikutus, jota ette kyennyet salaamaan kertoessani teille rakkaani elämäntarinaa, on takeena siitä, että tulette käsittelemään sitä myötätuntoisesti ja hellävaroen.

Saattaa, ehkä tapahtua, että kirjanne herättää ilmestyessään jonkin verran vihamielisyyttä, ja olipa teidän kuvauksenne vaikka kuinka hellävaroen tehty, niin sittenkin voi tästä vihamielisyydestä osa kohdistua kuvattaviinnekin. Mutta se on yhdentekevää. Kuten tiedätte, on hän nyt siellä, missä maailman tuomio ei voi häntä saavuttaa. Ja minä puolestani olen viime aikoina niin useasti ollut vastatusten kuoleman kanssa, etteivät muut vaarat minua pelota.

Aiheenne miellyttää minua. Olen tyytyväinen ja onnellinen, jos tämän kertomuksen perustalla voitte kirjoittaa, yleisölle jotain, joka saa sen selvemmin kuin ennen älymään, kuinka julma ja väärä on se Miehen ja Naisen suhde, joka kaikkina aikoina näyttää nauttineen lain, vieläpä uskonnonkin siunausta. Silloin minusta tuntuu, että olen ollut oikeassa — täysin oikeassa — salliessani maailman vilkaista rakkaani tahrattoman sydämen pyhitettyihin tunnustuksiin.

Kuulin tänään jälleen hänen äänensä. Hän on oikeassa.  
Rakkaus on kuolematon. Jumala siunatkoon häntä, ikuisesti  
rakastettuani!

# Ensimmäinen osa

## Nainen ja hänen isänsä

Mary O'Neillin kertomus.



Tyttövuoteni.

## Ensimmäinen luku.

"Syvyyksistä minä huudan sinua, Herra", niin alkaa eräs ihanimpia psalmeja, ja elämäni syvyyksistä ovat tämän kertomuksen tapahtumat.

Minä en ollut haluttu lapsi — en ainakaan tyttönä haluttu. Sen sain kuulla isä Dan Donovanilta, joka oli pitäjämme pappi. Minä synnyin lokakuussa. Kaiken päivää oli rankasti satanut. Sade pieksi rajusti talomme seiniä ja valui vuolaina virtoina alas pitkin ikkunaruutuja. Neljän tienoissa iltapuolella tuuli yltyi, ja silloin pitkää ajotietä varjostavien pähkinäpuiden kellastuneet lehdet kahisivat kuuluvasti, ja peninkulman matkan päässä oleva meri vaikeroi kuin tuskiaaan valitteleva koira.

Alakerrassa isäni huoneessa istui isä Dan takkavalkean ääressä, siirrellen rukousnauhansa helmiä ja tarkaten pienintäkin ääntä, joka tuli isäni huoneen päällä olevasta äitini makuusuojasta. Isäni raskaat askeleet, jotka saivat koko talon tärjämään, jatkuivat lakkaamatta edestakaisin ikkunasta huoneen nurkkaan ja nurkasta vastakkaiselle seinälle. Tuon tuostakin Bridget täti pistäytyi sisään kertomaan, että kaikki kävi hyvin, ja aina puolen tunnin kuluttua tohtori Conrad astui huoneeseen kuulumattomin askelin, kuten hänen tapansa oli, veti muutamia sauhuja pitkästä savipiipustaan ja palasi sitten jälleen toimeensa.

Isäni oli menehtyä kärsimättömyydestä.

"Kestää kauan", sanoi hän kiinnittäen katseensa tohtorin kasvoihin.

"Ei pidä tuskailla — ei mitenkään tuskailla", sanoi isä Dan.

"Se on aivan tarpeetonta", sanoi tohtori Conrad.

"Joutukaa sitten takaisin ja toimittakaa asia loppuun", sanoi isäni. "Viisisataa dollaria teille, jos kaikki päättyy hyvin."

Isäni oli luullakseni siihen aikaan suuri mies. Suuri mies hän on luullakseni vieläkin. Kova ja julma hän on ollut minua kohtaan, se on minun kuitenkin myönnettävä. Jos hän olisi kuninkaaksi syntynyt, niin hän olisi saattanut kansansa pelätyksi ja ehkäpä kunnioitetuksikin kautta koko maailman. Hän syntyi kansankodissa, vieläpä kaikkein köyhimmässä, mäkitupalaisena. Ellanin kolkolla rämeiköllä on vieläkin hänen kotimökkinsä valkeaksi kalkittuine seinineen ja olkikattoineen.

Hänen oma isänsä oli ollut rajuluontoinen mies, täynnä uskaliaita unelmia, joista suurin osa oli keskittynyt häneen itseensä. Vaikka hän oli turvemajassa kasvanut ja Daniel Neale nimeltään, uskoi hän polveutuvansa suorassa polvessa saarensa ylhäisimmästä aatelistosta, Hovin O'Neilleistä ja Raa-linnan parooneista. Todistaakseen väitteensä tosiksi hän päiväkaudet selaili pitäjän kirkonkirjoja ja yönsä hän vietti äänekkäästi jutellen kylän ravintolassa. Kansa sanoi häntä "Neale lordiksi" puolittain piloillaan, puolittain tosissaan. Eräänä päivänä hänet kannettiin kotiin kuolleena. Hän oli saanut surmansa päihtyneenä riidellessään äkkipikaisen kerskurin, kapteeni O'Neillin kanssa, joka oli läimähyttänyt häntä ohimolle kepillään. Hänen vaimonsa, minun isoäitini, ripusti silakkaverkon vainajan vuoteen eteen estääkseen toisessa vuoteessa nukkuvia lapsia näkemästä häntä.

Lapsia oli kuusi, ja miehensä kuoleman jälkeen oli vaimon hankittava ruokaa kaikille. Maa, joka kuului hänen mökkiinsä, oli laihaa, ja leivän saantia kartuttaakseen hänen oli tapana käydä kitkemässä varakkaampien naapuriensa istutuksia. Niukasti siitä työstä maksettiin —

yhdeksän penceä päivältä kauniilla säällä ja kuusi penceä muina päivinä, ja kahdesti viikossa annettiin kannu maitoa ja kimpale voita matkaan. Puutetta kärsittiin, ja lapset joutuivat siitä ensimmäisinä kärsimään. Kuolema korjasi heistä viisi. "Heitä ei haluttanut jäädä luokseni", oli äidin tapana sanoa. Isäni vain jäi eloon; hänkin oli Daniel nimeltään. Kun hän varttui isommaksi, oli äidillä paljon apua hänestä. Hän rakasti äitiään, siitä olen vakuutettu. Luulenpa täydellä todella, että hän alkujaan oli rakastava ja jalomielinen luonteeltaan, vaikka sitä nyt on vaikea uskoa.

Tekisin väärin häntä kohtaan, ellen kertoisi muuanta juttua hänen poikavuosiltaan. Hän oli äitineen käynyt vuorilla leikkaamassa kanervia, jotka Curraghista saadun turpeen kera olivat mökkiläisten ainoaa polttoainetta. He raahasivat matkassaan olkiköydellä sidottua okaista kanervakimppua, kun maantielle kääntyessään joutuivat uhkeitten vaunujen tielle, jotka äkkiarvaamatta ajaa karahuttivat esiin hovin ajotien kulmauksesta kahden korskean pähkinänkarvaisen hevosen vetäminä, joita ohjasi loistavapukuinen englantilainen ajuri. Hevoset peräytyivät säikkyen suurta kanervakimppua, jolloin vaunuissa istuva herrasmies kiroillen pisti päänsä ulos vaununikkunasta, ja samassa raaka ajuri läimähytti ruoskallaan avopäistä vaimoa ja pienen pojan paljaita sääriä.

Seuraavassa tuokiossa vaunut katosivat. Ne olivat O'Neillin suvun päämiehen, Raa-linnan lordin, sen, jonka läheinen sukulainen, kapteeni O'Neill, oli tappanut isoisäni, eikä poloinen isoäitini niinmuodoin virkkanut mitään. Mutta niin pian kun kivistävät sääret sen sallivat, kuivasi poikanen silmänsä repaleisella hihallaan, sanoen:

"Älä ole milläsikään, äiti. Kun minä tulen aikamieheksi, niin saat omat vaunut, eikä herrat saa enää sinua piestä."

Äiti kuoli. Poika oli siihen aikaan kaksikymmenvuotias, vahvajäseninen, vankkarintainen nuorukainen, kasvatusta

melkein tykkänään vailla, mutta teräväjärkinen ja tahdoltaan kukistumaton. Niinpä hän varusti reppunsa ja siirtyi Amerikkaan. En ole koskaan päässyt oikein selville siitä, mitä työtä hän ensin joutui tekemään. Muistan vain kuulleen, että jotain uhkarohkeata ja hengenvaarallista se oli ja että hän nopeasti yleni. Kahden vuoden kuluttua hän oli kohonnut päällysmieheksi. Viiden vuoden kuluttua hän oli jo osakas. Kymmenen vuoden kuluttua hän oli rikas mies. Kahdenkymmenenviiden vuoden kuluttua hän oli miljoonain omistaja, joka johti trusteja ja teollisuusrenkaita.

Kuulin kerran hänen sanovan, että rahoja kolisi hänen kirstuunsa kuin kaurajauhoja sihdin silmistä, mutta minulle ei ole koskaan tarkoin kerrottu, mitä viimein tapahtui. Huhuttiin jotain lain sekaantumisesta ja että hänen oli ollut pakko luopua liikeyrityksistään. Minun kertomukseni tietää vain sen, että hän neljäkymmenenviiden vuoden ikäisenä palasi Ellaniin. Muuttuneena miehenä hän tuli, tyyli oli hänen puheensa, tuikea hänen ilmeensä ja kärkevästi kohosivat hänen silmäkulmansa. Rikkaudenhimo oli painanut leimansa häneen. Koko saari mateli hänen kasvojensa edessä ja ihmiset, jotka olivat hänen isäänsä pilkanneet, ryömivät hänen jalkainsa ympärillä kuin torakat.

Kotiin tultuaan hän ensi työkseen osti äitinsä mökin, rakennutti uuden olkikatton siihen ja jätti sen erään köyhän vaimon hoidettavaksi.

"Vielä sitä ehkä kerran tarvitaan", sanoi hän.

Hänen seuraava toimensa oli täysin arvokas "Neale lordin" pojalle. Kuullessaan, että kapteeni O'Neill oli pahasti takertunut velkoihinsa, hän osti kerskurin panttikirjat, karkoitti hänet hovista ja asettui itse sinne asumaan.

Vuotta myöhemmin hän pyysi anteeksi omalla tavallaan. Hän nai toisen kapteenin tyttäristä. Isabel, vanhempi

sisaruksista, oli lempeä ja kaunis tyttö, hyvin hento ja arka sekä suloisin alistuessaan, kuten muutamat ylänkömaan yrtit, jotka tuoksuvat suloisimmin, kun niitä poljetaan ja rutistetaan. Nuorempi sisar Bridget oli rivakka, jotenkin jokapäiväinen, ja ylpeä terävapäisyydestään ja lujatahtoisuudestaan.

Nuoremman sisaren haikeaksi mielipahaksi isäni valitsi vanhemman. Äitini toivomuksia tai mieltä ei tietääkseni ensinkään tiedusteltu. Hänen isänsä ja minun isäni keskustelivat aiotusta avioliitosta kuten kauppa-asiasta ainakin, ja sillä asia oli päätetty. Häpäpäivänä isäni suoritti kaksi sangen huomattavaa tekoa. Hän merkitsi nimensä kirkonkirjaan Daniel O'Neillinä erivapautuskirjan nojalla, ja tuodessaan morsiamensa tämän entiseen kotiin hän hinautti tuon jylhän: harmaan talon neliskulmaiseen torniin Yhdysvaltain tähtilipun syntymäsaarensa lippuun kiinnitettynä. Hän oli jutellut vähemmän kuin "Neale lordi", mutta ajatellut ja toiminut enemmän.

Kaksi vuotta kului perillistä syntymättä, eikä isäni yrittänyt salata pettymystään, joka lopulta kohosi melkein suuttumukseksi. Hänen aikansa oli siihen asti kulunut rakennuksen ja maatilan parannuspuuhissa, mutta hänen väsymätön tarmonsä alkoi jo vaatia laajempaa vaikutusalaa. Ellanin saaret olivat silloin vielä perin alkuperäisellä kannalla, ja sen asukkaat, osittain merimiehiä, osittain maamiehiä, olivat yksinkertaista, jumalaapelkäävää väkeä, köyhiä tosin, mutta eivät puutteenalaisia. Mutta isäni päässä liikkui suurellisia suunnitelmia. Tarmollaan ja yritteliäisyydellään hän aikoi loihtia saareen uutta elämää, rakentaa ravintoloita, teattereita, seurain taloja, oluttupia ja tanssisaleja, perustaa kilpakenttiä ja vuorten harjuille nousevia sähköratoja sekä muutenkin kaikin tavoin muuttaa seudun virkistys- ja huvittelupaikaksi Brittein kuningaskunnan väestölle.

"Katsotaanpas eikö tämä vanha saari ala surista", sanoi hän, ja suurin osa naapureita, jotka eivät parempaa halunneet kuin tulla loihtimalla rikkaiksi — asianajajiksi, pankkiireiksi ja saaren virkamiehiksi — avustivat häntä voimainsa takaa hänen uskaliaissa yrityksissään.

Mutta hän oli tuskin päässyt alkuun, kun jotain odottamatonta tapahtui. Vanha Raa-linnan lordi, O'Neillin suvun päämies, joka kerran oli kiroillut isoäidilleni, palasi Ellaniin kuolemaan, oleskeltuaan monta vuotta ulkomailta, missä hän huonolla elämällään oli hankkinut itselleen turmiollisen taudin. Koska hän oli vanhapoika, olisi hänen lähin seuraajansa ja perillisensä ollut kapteeni O'Neill, mutta äidinisäni oli kuollut edellisenä talvena ja kun miesjälkeläistä ei suorassa polvessa ollut olemassa, näytti siltä kuin arvonimi ja perintö (jotka erivapautuksen nojalla saattoivat kuulua lähimmälle miessukulaiselle naispuolisen perillisen kautta) olisivat joutuneet eräälle kaukaiselle sukulaiselle, neliloistavuotiaalle pojalle, joka oli protestantti ja kävi siihen aikaan koulua Etonissa.

Isäni suuri pettymys karmi hänen mieltään nyt enemmän kuin koskaan ennen. Mutta odottamattomat seikat eivät ole harvinaisia, ja eräänä kevätpäivänä ilmoitti sairastavaa äitiäni katsomaan kutsuttu tohtori Conrad, että äitini oli raskaana.

Isäni riemastus oli rajaton, vaikka hänen onnellisuuttaan vähensi alussa pelko, ettei tulossa oleva lapsi olisikaan poika. Mutta vähän ajan kuluttua tämäkin vaara häipyi hänen mielestään, eikä aikaakaan, kun hänen turhamaisuutensa ja kukistumaton tahtonsa niin kokonaan valtasivat hänen terveen järkensä ja arvostelukykynsä, että hän alkoi puhella syntymättömästä pojastaan, ikäänkuin olisi poikalapsen syntymä ollut jo ennakolta päätetty tapahtuma. Menipä hän toisinaan niinkin pitkälle, että jutteli äitini, tohtori Conradin ja ennen kaikkea isä Danin

kanssa poikansa nimestä. Se oli oleva Hugh, sillä O'Neillin suvun päämiehet olivat olleet tämännimellisiä halki vuosisatojen jo hämärässä muinaisuudessa, jolloin, niin otaksuttiin, he olivat olleet Ellanin kuninkaina.

Äitinikään ei ollut vähemmän onnellinen. Hän ei enää tuntenut syynalaisuutta, ja vaikkakin hänet alussa riitti onnelliseksi tekemään jo yksin se tieto, että häntä odotti kaikista inhimillisistä iloista suloisin, äidiksi tulemisen ilo, niin antautui hänkin lopulta siihen toivoon, että hänen lapsensa on poika. Kaiketi siihen oli syynä pelkästään into alistua miehensä toivomuksiin ja tahtoon ja toteuttaa hänen kiihkeä odotuksensa. Tai ehkäpä hänellä oli toinenkin syy, salainen syy, joka johtui siitä, että hän naisena tunsii itsensä heikoksi ja araksi, ehkäpä hän mielti sitä, että hänen odotettu poikansa oli tuleva vahvaksi, uljaaksi ja vapaaksi.

Kaikki kävi hyvin syksyn loppuun asti, mutta silloin saapui Raa-linnasta hälyyttäviä uutisia. Vanhan lordin sairaus oli saanut pahan käänteen, ja hänen tilansa huononi äkisti. Tohtori Conradilta tiedusteltiin asiaa, ja hän sanoi mielipiteensä olevan, ettei sairas voisi elää vuoden loppuun asti. Isäni joutui tästä kuumeentapaiseen levottomuuteen. Hän noudatti luokseen asianajajan ja neuvotteli sekä hänen että isä Danin kanssa.

"Jotain tässä on puuhattava", sanoi hän, ja kun hänelle selvisi, että hänen korkealle lentävät toiveensa hupenisivat tyhjiin, ellei (mainitun ikivanhan perintösäädöksen nojalla) hänen lapsensa syntyisi ennen vanhan lordin kuolemaa, alkoi hänen kärsimättömyytensä muuttua kuluttavaksi tuleksi.

Ensi kerran elämässä hänen kiihkoisuutensa suuntautui uskontoon ja hyväntekeväisyyteen. Hän lupasi siinä tapauksessa, että kaikki kävisi onnellisesti — lahjoittaa uuden alttarin seurakunnan Pyhän Marian kirkkoon kuuluvaan kappeliin, tonnin kivihiihiä jokaiselle viiden



peninkulman sisässä asuvalle köyhälle ja naapurikylän jokaiselle seitsemättäkymmentä käyvälle asujamelle juhlaillallisen. Huhuttiinpa hänen intonsa vieneen hänet niinkin pitkälle, että hän salaisesti antoi rahaa joillekin imartelijoilleen, jotta he panisivat toimeen ilotulituksia suuren tapauksen kunniaksi, ja tähän ilotulitukseen olisi myös kuuluva vastapäätä meidän taloamme ylenevälle Pilvikukkulalle pystytettävä jättiläislaite, jossa hehkuvin tulikirjaimin loistaisi kaikkein luettavana: "Jumala Siunatkoon Onnellista Perillistä". Tornin ison kellon soitto oli oleva merkinä ympäristölle, että syntyminen oli tapahtunut ja että odotettuun juhlanviettoon oli ryhdyttävä.

Syyskuu kului, oltiin lokakuussa, ja kaiken aikaa saapui joka päivä salaisia viestejä Raa-linnasta. Joka aamu lähetettiin tohtori Conrad äitini luo. Vastenmielisempää näytelmää ei voi ajatella. Siinä kilpailivat kuolon enkeli ja elämän enkeli, ja heidän välillään seisoivat isäni käskevä sielu, koettaen pitää toista loitolla ja toista jouduttaa.

Isäni maltittomuus tarttui hänen ympäristöönsäkin. Varsinkin se henkilö, johon se kohdistui, joutui sen vaikutuksen alaiseksi. Seuraus oli se, mitä saattoi odottaakin. Äitini joutui synnytysvuoteeseen kokonaista kuukautta ennen aikaansa.

## Toinen luku.

Kello kuuden seutuvilla tuuli oli yltnyt hirmumyrskyksi. Ajojien puista olivat viimeisetkin lehdet ryöstäytyneet lentoon, ja alastomat oksat pieksivät toisiaan kuin hurjasti liikkuvat ruoskat. Meri pauhasi entistä äänekkäämmin, ja Pyhän Marian kalliolta, joka oli peninkulman matkan päässä rannalta, kumahteli kellojen ääni kuin kuohujen alta kaikuen.

"Sääli ihmisraukkojen ilotulitusta", virkkoi isä Dan.

"Illallisensa he kumminkin saavat", sanoi isäni.

Oli tullut pimeä, mutta isäni ei sallinut lamppuja sytyttävän. Hänen omassa huoneessaankaan ei ollut muuta valoa kuin takassa palavain turpeiden ja halkojen himmeät liekit. Toisinaan, kun myrsky tuokioksi vaimeni, saattoi ylähuoneesta kuulla ajoittain keskeytyvää voihkinaa, jota seurasi vakavain äänten sorina.

"Kai se nyt pian tapahtuu", hoki isäni vähän väliä.

Ja siihen isä Dan aina vastasi:

"Herra olkoon kiitetty."

Seitsemän seutuvilla oli myrsky kiihtynyt korkeimmilleen. Tuuli ulvoi isossa savutornissa kohisten kuin ukkonen. Meri hyrskyili niin rajusti, että kaikki muut äänet hukkuivat kuohujen pauhinaan. Mutta läpi myrskynkin myllerryksen kuultiin kovaa jyskytystä pääovelta. Eräs palvelustyöstä kiiruhti ovelle, mutta isäni kutsui hänet takaisin ja ottaen lyhdyn läksi itse avaamaan. Hän työnsi oven auki niin varoen kuin ulkoa tuleva viima sen salli ja astui portaille.

Siinä istui hevosen selässä livreapukuinen ajuri toinen satuloitu hevonen vieressään. Hän oli likomärkä sekä hiestynyt pitkästä ja rajusta ratsastuksesta. Ponnistaen äänensä myrskyssä kuulumaan, hän huusi:

"Eikö tohtori Conrad ole täällä?"

"On kyllä — entä sitten?" vastasi isäni.

"Sanokaa hänelle, että häntä tarvitaan ja että hänen täytyy hetipaikalla tulla minun kanssani."

"Kuka käskee?"

"Lordi Raa. Hänen armonsä on pahasti sairas. Hän tahtoo heti paikalla tohtorin luokseen."

Isäni oli hurjan ristiriidan vallassa. Toiselta puolen houkutteli häntä palava halu pitkittää vanhan lordin elämänlankaa, toiselta puolen toivo saada nähdä perillisensä niin pian kuin mahdollista. Mutta empimistä ei kestänyt kauan.

"Sanokaa lordille", huusi hän, "että täällä on naisen synnytystuskissa ja ettei tohtori voi tulla, ennenkuin hän on synnyttänyt."

"Mutta minulla on hevonen matkassa, ja tohtorin on tultava minun kanssani."

"Viekää hänen armolleen vastaukseni ja sanokaa että Daniel O'Neill sen lähetti."

"Mutta lordi on kuolemankielissä, ja ellei tohtori tule hänestä verta laskemaan, saattaa hän kuolla ennen aamua."

"Ellei tohtori ole täällä auttamassa vaimoani, saattaa lapseni kuolla ennen keskiyötä."

"Mitä merkitsee lapsenne syntymä hänen armonsä kuolemaan verraten?" huusi mies, mutta ennenkuin sanat olivat kunnolleen päässeet hänen suustaan, oli isäni, tavattoman vahva kun oli, tarttunut suitsiin ja työntänyt hevosen ratsastajineen matkan päähän.

"Suoriutukaa toiselle puolelle veräjää, tai minä viskaan teidät tielle", ärjäisi hän ja palasi sitten sisään paiskaten